

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.II.38/2024/15. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2024. évi október hó 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A másodfokú bíróság a halált okozó testi sértés bűntette miatt **L.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a Szekszárd Törvényszék 12.B.134/2023/67. számú ítéletének Terheltl II. r. vádlottra vonatkozó részét helybenhagyja azzal, hogy a megsemmisíteni rendelt bűnjelek lefoglalását megszüntetettnek tekinti.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi a vádlottat 14.000 (tizennégyezer) forint, másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

I n d o k o l á s

I.

- [1] A Szekszárdi Törvényszék a 2024. évi március hó 19. napján kelt 12.B.134/2023/67. számú ítéletében Terheltl II. r. vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett halált okozó testi sértés bűntette és – a Tamási Járásbíróság 16.B.44/2022/5. számú ítélete próbára bocsátást kimondó rendelkezésének hatályon kívül helyezése és a próbára bocsátás megszüntetése folytán – további 1 rendbeli a Btk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott garázdaság vétsége miatt halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben

rendelte végrehajtani azzal, hogy abból legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Döntött az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, elrendelte a Siófoki Járásbíróság 1.B.162/2021/5/I. számú ítéletével kiszabott 10 hónap – végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett – fogház fokozatú szabadságvesztés végrehajtását, továbbá határozott a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

- [2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyészség Terhelt1 II. r. vádlott terhére súlyosítás érdekében, Terhelt1 II. r. vádlott a teljes ítélettel szemben, a védője elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.
- [3] A egyéb érdekelt3 átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészség által bejelentett fellebbezést fenntartotta: Terhelt1 II. r. vádlottal szemben a büntetés súlyosbítására, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabására tett indítványt.
- [4] A vádlott és a védője a nyilvános ülésen a jogorvoslati kérelmükkel egyező tartalommal szólalt fel.

[5] **II.**

- [6] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, mely a (2) bekezdés értelmében kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására, illetve a Be. 590. § (7) bekezdése értelmében – hivatalból – az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre és a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezésre is.
- [7] A felülbírálatnak ugyanakkor a Be. 590. § (9) bekezdése alapján nem volt tárgya az ítéletnek I.rendű vádlott I. r. vádlottra vonatkozó része, mely első fokon jogerőre emelkedett.
- [8] Az elsőfokú bíróság eljárása során nem vétett olyan, a Be. 607. § (1) bekezdésében vagy a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt ún. abszolút, illetve a Be. 609. § (1) bekezdésében nevesített kihatással bíró és a másodfokú eljárásban ki nem küszöbölhető ún. relatív eljárási szabálysértést, mely a határozat érdemi felülbírálatának akadályát képezte volna. Ilyen eljárási szabálysértésre az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.
- [9] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az tehát hiánytalan, mert az elsőfokú bíróság minden releváns kérdésben tett ténymegállapítást; teljeskörűen felderített, miután valamennyi szóba kerülő bizonyítékot beszerzett és megvizsgált; illetve iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, mert minden megállapításának megfelelő tartalmú bizonyíték megtalálható az iratok között, és a megállapított tényekből sem következtetett helytelenül további tényre. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás [35] bekezdését – nyilvánvaló elírás folytán – mégis annyiban helyesbíteni kellett, hogy a vádlottak helyesen 2022. július 4-én mentek vissza az elkövetés helyére.
- [10] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az eljárási törvény rendelkezéseinek megtartásával folytatta le. Beszerezte, megvizsgálta és a logika szabályainak megfelelően, részletesen és

körültekintően értékelte az ügy elbírálásához szükséges bizonyítékokat. Azok mikénti mérlegeléséről ítéletének indokolásában számot adott, mind a ténymegállapításai, mind pedig a vádlotti védekezés elvetése tekintetében. Következésképpen indokolási kötelezettségének is eleget tett.

- [11] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelése folytán állapította meg a tényállás Terhelt1 II. r. vádlott védekezésével ellentétes tartalmú részét. Ennek során I.rendű vádlott I. r. vádlott rá nézve tett terhelő vallomására támaszkodott. Vádlott-társa ugyanis az eljárás egy pontján feltárta szerepét és elismerte a bűncselekmény elkövetését. Beismerő vallomásának meggyőző erejét növelte, hogy azt a nyomozás során beszerzett további bizonyítékok is alátámasztották; úgyszintén az is, hogy az kiterjedt a súlyosabb következményekkel járó bántalmazási mód teljes körű elismerésére.
- [12] Terhelt1 II. r. vádlott vallomásának hiteltérdemlőségét ezzel szemben csökkentette vallomása folytonos változtatása, mely kezdetben az általa kifejtett tettelegesség elhallgatásában, a későbbiekben a neki tulajdonítható bántalmazó magatartás és I.rendű vádlott I. r. vádlott által véghez vitt cselekmények közötti időbeli eltérés hangsúlyozásában öltött testet. I.rendű vádlott I. r. vádlott ugyanakkor – a beismerést követően – következetesen nyilatkozott arról, hogy sértett1 sértettet nyomban azt követően ütötte és rúgta meg többször, hogy őt Terhelt1 II. r. vádlott két alkalommal arcon ütötte, így a sértettet egymás jelenlétében bántalmazták; ebből kifolyólag közülük a tettelegesség befejezéséig senki sem hagyta el a helyszínt, onnan a sértett bántalmazását követően, őt hátrahagyva együtt indultak el. A bántalmazás végéig a helyszínen történt tartózkodását Terhelt1 II. r. vádlott a nyomozás során tanúként, illetve gyanúsítottként tett több vallomásában maga is elismerte, mely szintén megerősítette I.rendű vádlott I. r. vádlott beismerő vallomásában foglaltakat.
- [13] Az elsőfokú bíróság e bizonyítékokból kiindulva helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy Terhelt1 II. r. vádlott a sértett bántalmazása során végig jelen volt. A vádlottak közötti egyetértés és érdekazonosság nem csupán a cselekményt követő történetekben, a sértett segítségnyújtás nélküli sorsára hagyásában, hanem az azt követő nap reggelén kifejtett magatartásukban is megmutatkozott: az általuk megtekintett, magatehetetlenül a parkban fekvő sértettnek ekkor sem nyújtottak segítséget. Terhelt1 II. r. vádlott sértettel szembeni agresszív fellépését pedig a hetekkel korábban épp a vele szemben tanúsított személyi elleni erőszakban jelentkező garázda jellegű magatartása is megerősítette.
- [14] Az elsőfokú bíróság e körülményekből megalapozottan vont következtetést a vádlottak közötti akarategyesésre, a közös bántalmazás tényére, annak ellenére is, hogy a vádlottak a sértettet egyidejűleg nem bántalmazták: I.rendű vádlott I. r. vádlott a tettelegességbe akkor bocsátkozott, amikor Terhelt1 II. r. vádlott azzal már felhagyott.
- [15] Az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján megnyugtató módon tisztázható volt az egyes sérülések keletkezési mechanizmusa, a sértett által elszenvedett korábbi behatások és a bántalmazás során bekövetkezett elváltozások következményei. Mindezek alapján a sértett sérülései és a halálos eredmény bekövetkezése között közvetett ok-okozati összefüggés állt fenn, ugyanakkor – az elsőfokú bíróság által vizsgált tanúvallomásokra is figyelemmel – kizárható volt, hogy a cselekmény elkövetését röviddel megelőzően más is bántalmazta volna a sértettet.
- [16] Az elsőfokú bíróság az ügyben beszerzett bizonyítékokat körültekintéssel és kellő alaposággal értékelte és ütköztette, szem előtt tartva az ügy ténybeli és jogi szempontból jelentőséggel bíró mozzanatait. Részletesen, a logika szabályainak megfelelően megindokolta azt is, hogy Terhelt1 II. r. vádlott védekezésével szemben milyen bizonyítékokat fogadott el mérlegelő tevékenysége során; erre tekintettel a másodfokú bíróságnak a megállapított tényállásától eljárásjogi lehetősége sem lett volna eltérni.

[17]

III.

[18] A Be. 591. § (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett Terheltl II. r. vádlott büntetőjogi felelősségére. A felmentést célzó fellebbezések tehát nem voltak megalapozottak.

[19] A bűncselekmény minősítése is a büntető anyagi jogszabályban foglaltaknak megfelelően történt. A sértett bántalmazásában a vádlottak között teljes egyetértés mutatkozott, a társtettesiséghez szükséges szándék- és akarategység megnyilvánult. Egyikük sem határolódott el a másik felismerhető bántalmazó szándékától, így nem távozott az elkövetés helyszínéről vagy nem tartotta vissza a másikat. Ehelyett a szándékot valóra váltó együttműködő jelenléte választották, mely miatt a társtettesi elkövetői minőség alól egyikük sem mentesülhet (*BH 2019.36.*). A vádlottak testi sértés okozásának szándékával bántalmazták a sértettet, és bár saját tevékenységével Terheltl II. r. vádlott legfeljebb nyolc napon belül gyógyuló sérülést okozott, társtettesiség folytán a súlyosabb eredményért is felelősséggel tartozik (*BH 1981.258.*).

[20] A vegyes bűnösségi alakzatú életveszélyt okozó testi sértés büntetnének társtettesként elkövetése a bírói gyakorlat alapján attól függetlenül megállapítható, hogy az elkövetőket az eredmény tekintetében csupán gondatlanság terheli (*BH 1988./212.*). Ennek feltétele, hogy szándékuk a sértett bántalmazásakor a testi sértés okozására irányuljon, és az életveszélyt okozó eredmény tekintetében gondatlanságuk önállóan, külön-külön megállapítható legyen. E feltételek esetükben teljesültek.

[21] A vádlottak közötti szándékegység megállapítása folytán csak a büntetés kiszabásánál volt értékelhető, hogy melyikük milyen fokú, illetve milyen eredménnyel járó bántalmazó magatartást tanúsított.

[22] A bűncselekmény eredményére vonatkozó alanyi elemeket viszont az elsőfokú bíróság jogi indokolása körében helyesbíteni kellett.

[23] Nem vitatottan a vádlottak szándéka csupán a testi sértés okozására irányult, a sértett halálát nem kívánták, annak bekövetkezésének lehetősége nem merült fel bennük. Amennyiben – az elsőfokú bíróság által írtak szerint – a cselekményük lehetséges következményeivel számolniuk kellett volna, tudatuk a halálos eredmény bekövetkeztének lehetőségét átfogta volna; a bűncselekmény helyes minősítése eshetőleg szándékkal elkövetett emberölés büntette lenne. Semmi nem utalt ugyanis arra, hogy a vádlottak könnyelműen bíztak cselekményük lehetséges következményeinek elmaradásában, mert miután a sértettet kétszer is magára hagyták, a súlyosabb eredmény bekövetkezésének a lehetőségét tehát valójában a véletlenre bízták volna.

[24] Ezzel szemben viszont az volt megállapítható, hogy a halálos eredmény tekintetében a vádlottak gondatlanságának csak az enyhébb foka állt fenn: cselekményük lehetséges következményeit nem látták előre, így nem is kapcsolódhatott azokhoz érzelmi viszonyulás, sem belenyugvó közömbösség, sem elmaradásuk iránti könnyelmű bizakodás. A vádlottak valójában a tőlük elvárható figyelmet és körültekintést mulasztották el, mely ahhoz vezetett, hogy a bántalmazásuk lehetséges következményeit nem ismerték fel. Esetükben ezért a gondatlanság enyhébb foka, negligencia áll fenn.

[25]

IV.

- [26] A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel. A megjelölt enyhítő körülmények mellett a vádlott javára kellett értékelni azt is, hogy több mint két éve a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt áll, valamint a gondatlanság enyhébb fokát.
- [27] A másodfokú bíróság a további enyhítő körülmények meglététől függetlenül és elsősorban Terheltl II. r. vádlott előélete miatt a kiszabott büntetés mérséklésére annak ellenére sem látott lehetőséget, hogy a bántalmazás durvább, a halálos eredmény bekövetkezéséhez vezető része kétségtelenül I.rendű vádlott I. r. vádlotthoz volt köthető. Terheltl II. r. vádlott ugyanis felfüggesztett szabadságvesztés és próbára bocsátás próbaideje alatt, ittas állapotban követte el a bűncselekményt a neki szállást biztosító sértettel szemben, akit már mintegy másfél hónappal korábban is bántalmazott, és a jelen büntetőügyben történetekhez hasonló módon azt követően ugyanacsak magára hagyott.
- [28] Az enyhítő körülmények jelentősége folytán ugyanakkor a büntetés súlyosbítását sem tartotta indokoltnak.
- [29] Ilyen tényezők mellett az elsőfokú bíróság által kiszabott, Terheltl II. r. vádlott által – a próbára bocsátás megszüntetése folytán figyelembe vett garázdaság vétségére is tekintettel – elkövetett két bűncselekményre irányadó középértéket megközelítő tartamú öt év szabadságvesztés szükséges, de egyúttal elégséges is a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez. Következésképpen sem a súlyosítás, sem az enyhítés érdekében bejelentett jogorvoslati kérelmek nem voltak megalapozottak.
- [30] Törvényesek voltak az egyéb – ideértve az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben és a polgári jogi igényre vonatkozóan hozott – rendelkezések is.
- [31] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a megsemmisíteni rendelt bűnjelek lefoglalását – a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése értelmében – megszüntetettnek tekintette.

P é c s, 2024. október 4.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Eördögh Dávid s.k. előadó bíró, Dr. Tóth Sándor s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 12.B.134/2023/67. számú ítéletének Terheltl II. r. vádlottra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Bf.II.38/2024/15. számú határozata folytán a 2024. évi október hó 4. napján jogerőre emelkedett.

Dr. Krémer László s.k.
a tanács elnöke